

«Η ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ»

-“Σε παρακαλώ βράχε, κάνε τόπο να περάσω” είπε ευγενικά το νερό στον βράχο,

-“Ποτέ!” αποκρίθηκε αγέρωχα ο βράχος,

-“Εγώ είμαι ο πιο δυνατός,”

...“δεν είμαι εγώ αυτός που θα φύγει αλλά εσύ· να αλλάξεις την πορεία σου.”

-“Όπως θέλεις” απάντησε με ευγένεια το νερό και έστριψε την ροή του κυκλώνοντας τον βράχο για να περάσει απέναντι...

Χαμογέλασε τότε κρυφά, και με υπεροψία ο βράχος σκέφτηκε πόσο εύκολα είχε νικήσει...

“Πώς ήταν δυνατόν, ο τόσο μεγάλος, τόσο δυνατός εκείνος όγκος να υπακούσει και να νικηθεί από το εύθραυστο και αδύναμο νερό;” σκέφτηκε...

Το νερό όμως με υπομονή και καρτερία συνέχιζε την ροή του από τον νέο δρόμο που είχε ευγενικά χαράξει. Συνέχιζε να κυλά με ταπεινότητα, ακούραστα, αθόρυβα, άοκνα, μπροστά στον υπερήφανο βράχο, αποσπώντας του όμως, μέρα με την ημέρα, μικρά κομματάκια από το αγέρωχο σώμα του...

Ο βράχος στεκόταν ακλόνητος στη θέση του, αλλά το νερό συνεσταλμένα μετρούσε από κάτω του, τα λεπτά, τις ώρες, τις ημέρες, με υπομονή και καλοσύνη...

Μα οι μέρες γίναν χρόνια και τα χρόνια γίναν αιώνες και σιγά σιγά το νερό έλιωσε τον βράχο, χωρίς αυτός να είναι ο σκοπός του! Άλλωστε τον είχε προειδοποιήσει, μόνο που εκείνος το είχε αγνοήσει μέσα στην υπεροψία του...

Μέρα με την ημέρα το νερό του έπαιρνε (χωρίς να το θέλει) την σκόνη, το χώμα, τις πέτρες, ώσπου ήλθε η μέρα που ο βράχος πια δεν υπήρχε και το νερό πέρασε απέναντι, όπως πριν – ούτε κι εκείνο θυμάται – πόσα χρόνια το είχε ζητήσει!

Η ταπεινότητα, η υπομονή, η καλοσύνη, νίκησαν την αδιαλλαξία, την υπεροψία και την υπερηφάνεια..., η ήρεμη δύναμη του νερού είχε νικήσει ...

Αν ο βράχος το είχε ακούσει, τώρα θα έστεκε παραδίπλα του και θα του έκανε παρέα, ακούγοντας το γλυκό του θρόισμα, καθώς εκείνο θα κυλούσε γλυκά από τον φυσικό του δρόμο ...

... αν είχε ακούσει!!!

Ιωάννης Χρ. Αγαπάκης